

Meer over het fragment van deze unieke, in de Leidse bibliotheek bewaarde, liefdesbrief met doorboord hart in Wereld in woorden pag. 371-2. Daar ook een afbeelding (de tweede in kleurkatern XI) waarop duidelijk te zien is dat er aan de onderkant van beide kolommen tekst verdwenen is door afsnijden. De vertaling rond deze regels is daarom ook enigszins onzeker.

Sijt mijn bode, briefkijn,
Aen een joncfrouwe, die therte mijn
Heeft bevaen met harer minnen;
Gruetse my seere, laet haer bekennen
Dat si is ghemint van mi.
Boven alle die levende sijn
Ende boven alle die ie waren gheboren
Heeft mijn herte haer uutvercoren.
Suede lief, wilt mi aenscouwen
Want ic u scinke mijn herte, mijn bloet.
Suede lief, loent mi met trouwen
Want ic en weet gheen liever goet
Boven u te kiesene, suede lief, nemet in dancke.
Ghi sijt die edelste suver rancke,
Ghi hebt mi zere gheraect, claer minlijc bloet,
Want ic u bringhe een briefkijn soet.
Want tot uwer eeren eest dat men doet.
U eyghen willic bliven,
Beide by daghe ende bi nachte
Want ic en can van minnen niet ghebli [???)
So hebdi mi gheraect al in mijn herte.
Och dat ic dy ie met oghen aen sach,
Want u minne doet my nacht ende dach
Grooten rouwen ende sware smerte
Verholentlike al in mijn herte.
Noit man en lach soe swaerlijc ghevaen
Nocht hi was soe nae ten doode
Dat hi mochte hebben den rouwe soe groot,
Als ic hebbe ghehad ende altoes doe;
Want ic en can gherusten noch gheduren
Nacht noch dach in geender uren:
Slapic, wakic, wat ic doe,

Om haer peirse ic spade ende vroe
[... laatste deel eerste kolom ontbreekt]
Maer en mach mi leider niet gheschien
Van quaden tonghen die ons sien,
Want sy sijn fininich ende fel;
Si clappen quaet, si en connen niet el,
Si en selen niemant goet unnen,
Daer sijt beletten connen;
Want sy sijn metten viere ontsteken,
Si vinden aen alle menschen ghebreken.
Want si sullen noch leiden drueve dage,
Niet meer en willewi van quaden tonghen ghewagen.
Soe seere bin ic, joncheere, bedwonghen
Van quaden valschen tonghen,
Dat ic niet en dar comen noch gaen,
Noch bi u sitten noch staen,
Noch ic en dar niet op u sien:
Groot ongheval moet quaden tonghen ghescien,
Ende die viant moetse halen,
Die dit doen met haren talen,
Dat wi onse wandelinghe
Niet moghen ghebruken onderlinghe!
Ic ben ghescoten ende gheraect
Met eenen stale, die wederhaect
Herde diepe al in mijn herte:
Des moet ic lyden groete smerte.
Soete lief, mocht ic dijnder minnen ghenieten,
Soe soudic sijn tot uwen ghebode in alder stont,
Ende ic en can oec niet ghenesen,
Soete lief, eer ghi mi troest hebt ghegheven.
Troest mi, lief, in corter stont,
Dat mijn herte werde ghesont,
Heymelijc, alsoe ghi ierst moghet,
Opdat mijn suver jonghe joghet
Niet en come in enegher scanden,
Suete lief, van uwer minnen banden

[... rest tweede kolom ontbreekt]

Bron: Leiden, Universiteitsbibliotheek, Ltk 216.